

findes i Ministeriets Lovforslag om Fattigforjorgelse, efterjom den forudsætter, at man skal have været 10 Aar i en Sygekasse for at komme i Betragtning ved Alderdomsunderstøttelse. Overhovedet finder jeg slet ingen Grund til at Tyender behøve at undtages fra at faae Sygeerstatning saafaae de blive syge eller i alt Fald efter den Tids Forløb, som Sygekassernes Vedtægter fastsætte for at kunne faae Sygehjælp. Thi Tyender kunne jo dog ikke saadan henregnes til velhavende og bemidlede Folk, og jeg vilde finde det ganske naturligt, om en Husbond havde Lov til at indmelde sine Tyender i Sygekasserne og svare det Bidrag, som maatte svares mod at hæve Erstatning igjen for den Pleie og det Afsvavn, han vilde have af deres Sygdom. Jeg vilde finde det ganske naturligt, om en Husbond paa den Maade kunde ligesom assurere sig mod det Uheld, han kan have af Tyendets Sygdom. Jeg skulde heller ikke have Noget imod ogsaa at sige, at Tyendet kan indmelde sig i en Sygekasse, svare Bidrag og for sit eget Vedkommende oppebære den Sygehjælp, som maatte gives, ligesom andre Medlemmer i Sygekassen oppebære deres Sygehjælp. Thi det er jo dog givet, at Sygehjælp, der udbetales, fremkommer gennem de forskellige Bidrag, og enhver Bidragyder, som giver sit Bidrag for i disse paakommende Tilfælde at faae Erstatning, tegner en Slags Forsikring, som man f. Ex. forsikrer sig mod Ulykkestilfælde. En Del af os her ere jo vistnok forsikrede saaledes, i alt Fald er jeg det, og man kan jo sige som saa, at Tyendet maa ogsaa have Lov til at forsikre sig i paakommende Tilfælde. Den Bestemmelse, tror jeg derfor, maa falde ud. Hvad der væsentlig indskrænker Sygekassernes Selvtyre, Retten til at raade over deres egne Anliggender og deres egne Interesser, forekommer mig er de Bestemmelser, hvorefter et Udvalg — en dømmende Komitee vilde man i andre private Assuranceelskaber have kaldt det — skal nedsettes til at bedømme Sygehjælpens Omfang og Nødvendighed. Jeg tror, dette maatte helst overlades til Sygekassernes Medlemmer selv, ligesaa vel som hele Regnskabsførelsen og Regnskabsaflæggelsen ligesaa godt kunde gjøres af dem. Thi det er sikkert, at Medlemmerne indbyrdes forstaa bedre og se bedre Vedkommendes Trang og Forhold og forstaa bedst at kritisere, om Sygehjælpen er berettiget eller ikke, og i hvilken Udstrækning den bør gives. Tager jeg ikke fejl — jeg har, paa Grund af det meget Arbeide vi have haft for her, ikke haft Leilighed til at gennemse det oprindelige Lovforslag, som blev indbragt af Ministeren — men tager jeg ikke

feil, er den Bestemmelse fastsat deri, at Sygekasseinspektøren skulde være den dømmende Myndighed, den som havde Afgjørelsen i sin Haand over Sygehjælpsspørgsmaal, hvor der var Tvivl oppe. (Eft: Under Appel til Ministeren). Ja, det er rigtigt. Nu er dette forandret derhen, at Kommuneraadet vælger en Mand, Sygekassen vælger en Mand, og Sygekasselægen eller en anden Læge træder til, og det er da dem, som afgjør det. Det er jo klart, at det er fuldstændig urigtigt, at Sygekasseinspektøren skal afgjøre det. Som det er foreslaaet her, er det en Forbedring; men jeg ser heller ikke, at det er rigtigt. Jeg tror, at det helst maatte afgjøres af Kassens Medlemmer selv. De ville ganske anderledes have Interesse for deres Sager, for hele Styrelsen, naar de faae den egentlige Afgjørelse i saadanne Spørgsmaal. Og ligesaa med Hensyn til Regnskabsspørgsmaalet. Det tror jeg er ganske unødvendigt. Ligesom jeg overhovedet tror, at Oprettelsen af en saadan Post som Sygekasseinspektør er fuldstændig overflødig, saaledes tror jeg, at det er urigtigt, at gjøre ham til Overrevisor over Regnskaberne; thi man vil meget godt kunne betro Sygekasserne dette offentlige Tilfud uden at kræve et saadant Statsstilshn over dem. Jeg er overbevist om, at det vil virke ikke lidet generende for hele Sygekassevæsenets Udvikling i Fremtiden, at det skal være underkastet et saadant Statsstilshn, at en offentlig Embedsmand skal kunne komme og have Lov til at inspicere med guldtressjet Hue osv., i fuld Uniform. Thi det er jo blevet Rotume nu, at saa saare en Mand faaer et offentligt Embede, skal han strax gaa med guldtressjet Hue; der er Tendents til, at hver Bestillingsmand skal være uniformeret; den halve Nation vil snart komme til at gaa med Uniform. Jeg vil sige, at dersom Lovforslaget skulde vedtages i den Form, hvad jeg dog ikke haaber eller venter, vil jeg dog henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, at tage Afstand fra Uniformeringen og gjøre det til en bestemt Betingelse, at en saadan Embedsmand ikke møder i Uniform for at det ikke skal gaa os som i Fjor ved Vedtagelsen af Maskinloven, hvor vi ikke tænkte os, at hverken Arbeidsinspektørerne eller en eneste Assistent skulde kunne møde i Uniform, men nu viser det sig, at man har paabudt, at disse Mænd skulle møde uniformerede omkring paa Fabrikkerne til Eftersyn af Maskinerne. Det er selvfølgelig, at i visse Stater maa Personalet — Bestillings- eller Embedsmændene, eller hvad man nu vil kalde dem — være uniformerede f. Ex. i Politiet, Toldvæsenet og i Sernbanevæsenet, hvor det er nødvendigt